

Sygn. akt: VII U 2047/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca – SSO Danuta Dadej – Więsyk

Protokolant prot. sądowy Przemysław Ochal

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2016 roku w Lublinie

sprawy M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 5 listopada 2015 roku znak:(...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje M. K. prawo do emerytury począwszy od dnia (...)

Sygn. akt VII U 2047/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 listopada 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił M. K. prawa do emerytury podnosząc, iż mężczyźnie urodzonemu od dnia 1 października 1951 r. do dnia 31 grudnia 1951 r. emerytura przysługuje po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 66 lat i 4 miesiące.

W odwołaniu od tej decyzji M. K. podał, że wykonywał pracę w warunkach szczególnych na stanowisku prasowacza, a do jego obowiązków należała obsługa urządzeń do prasowania (k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, podtrzymując argumentację przytoczoną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji oraz odnosząc się do przesłanek z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

M. K. urodzony (...), w dniu 19 stycznia 2012 r. złożył wniosek o emeryturę, wskazując, iż wszystkie dokumenty ubezpieczeniowe znajdują się w organie rentowym.

Ubezpieczony od dnia 19.07.2008 r. jest uprawniony do świadczenia przedemerytalnego. Do wniosku o świadczenie M. K. dołączył m.in. świadectwa pracy wydane przez (...)w M. z dnia 28.07.1983 r. o zatrudnieniu od 10.05.1971 r. do 27.07.1983 r. na stanowisku prasowacza oraz z dnia 31.10.2007 r. wskazujące, że wnioskodawca w okresie od 27.03.1984 r. do 31.10.2007 r. był zatrudniony w tym zakładzie pracy i w okresie od 27.03.1984 r. do 31.10.2007 r. stale

i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace na stanowisku prasowacza, wymienionym w dziale VII, wykaz A, rozp. RM z 7.02.1983 r.

W dniu 17 stycznia 2012 r. M. K. złożył wniosek o emeryturę.

Na podstawie dokumentów przedłożonych przez skarżącego organ rentowy ustalił na dzień 1 stycznia 1999 r. łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze: 31 lat, 3 miesiące i 19 dni. Nadto ustalono, że wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i nie pozostaje w stosunku pracy.

ZUS zakwestionował świadectwo wydane przez Spółdzielnię (...) i nie uznał żadnego okresu w warunkach szczególnych, ponieważ w świadectwie charakter wykonywanej pracy nie jest zgodny z charakterem podanym w rozporządzeniu RM z 1983 r., na które powołuje się pracodawca.

Z uwagi na nieudowodnienie przez wnioskodawcę okresu 15 lat pracy

wykonywanej w szczególnych warunkach Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wydał w dniu 7.02.2012 r. decyzję, którą odmówiono M. K. prawa do emerytury (t. I a.e.). Decyzja ta nie została przez wnioskodawcę zaskarżona.

M. K. w dniu 13 października 2015 r. złożył do organu rentowego ponowny wniosek o emeryturę, w którym powołał się na dokumenty złożone wcześniej do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, dołączając zaświadczenie (...) w B. o okresie odbywania zasadniczej służby wojskowej.

Organ rentowy w rozpoznaniu powyższego wniosku w dniu 5 listopada 2015 roku wydał zaskarżoną decyzję, którą odmówił M. K. prawa do emerytury podnosząc, iż skarżący nie osiągnął wymaganego wieku określonego w art. 24 ustawy emerytalnej.

W rozpoznaniu wniosku z dnia 13 października 2015 r. organ rentowy wydał w dniu 25 lutego 2016 r. drugą decyzję, którą ponownie odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury, podnosząc, iż nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach (t. II a.e.). Od powyższej decyzji wnioskodawca nie składał odwołania.

Z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego wnioskodawcy, jego zeznań, zeznań świadków oraz świadectwa pracy, wynika, że M. K. był zatrudniony w Spółdzielni Pracy (...) w M. od 10.05.1971 r. do 27.07.1983 r. oraz od 27.03.1984 r. do 31.10.2007 r. prasowacza, w tym okresie odbywał służbę wojskową od 18.02.1972 r. do 14.12.1973 r. (a.o. – k. 27).

Spółdzielnia szyla odzież na zlecenia. Szyto odzież damską, ciężką typu: żakiety, płaszcze, kurtki. Szyto dużo ubrań z elany, było dużo elementów wymagających usztywnienia poprzez podklejenie. W pierwszym okresie zatrudnienia wnioskodawca pracował jako prasowacz na ogólnej hali, gdzie była taśma z maszynami krawieckimi. Z tego stanowiska w(...) r. odszedł do wojska. Służbę odbywał do (...)r. a do pracy stawił się po Nowym Roku i został zatrudniony ponownie na stanowisko prasowacza. Wtedy wszystkich prasowaczy przeniesiono do oddzielnego pomieszczenia o powierzchni 15 na 5 metrów. Tam stały maszyny prasowalnicze w ilości 6 sztuk. Skarżący obsługiwał 5 z tych maszyn i doprasowywał żelazkiem parowym. Pracował tam jeszcze 7 prasowaczy. Każda z maszyn służyła do prasowania innych części marynarki i skarżący przechodził z marynarką od maszyny do maszyny, podobnie jak inni prasowacze. Stale, przez 8 godzin w czasie całego dnia pracy prasował elementy ubrań po zszytciu. Praca była ciężka, wykonywana w warunkach szkodliwych. Cały czas prasowanie wykonywane było w pozycji stojącej, w wysokiej temperaturze, przy rozgrzanym, ciężkim, parowym żelazku, w pomieszczeniu wilgotnym, przy unoszącej się parze. Wnioskodawca stale wykonywał jeden rodzaj pracy. Był okres gdy spółdzielnia płaciła wnioskodawcy dodatek za prace w warunkach szkodliwych, przydzielala mleko (zeznania M. K. – (k. 19-20 a.s.), świadków: T. K., U. K. – k. 38-39 a.s.).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przytoczone dowody z dokumentów zawarte w aktach osobowych i aktach organu rentowego, które obdarzono wiarą w całości. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o

obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne oraz wydane przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień. Nie były także kwestionowane przez strony.

Przesłuchani w sprawie świadkowie byli zatrudnieni wraz z wnioskodawcą w Spółdzielni Pracy (...). Świadek U. K. była również zatrudniona jako prasowacz, natomiast T. K. jako szwaczka. Świadkowie opisali Sądowi organizację pracy w spółdzielni oraz charakter pracy wnioskodawcy na zajmowanym przez niego stanowisku.

Sąd obdarzył również wiarą w całości zeznania opisanych świadków oraz wnioskodawcy, gdyż były jasne, pełne, logiczne i spójne, wzajemne oraz okolicznościami wynikającymi z analizy wiarygodnego materiału dowodowego w postaci dokumentów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. K. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W tym miejscu należy wskazać, iż przedmiotem sporu w niniejszej sprawie, wyznaczone zakresem rozstrzygnięcia decyzji z 5.11.2015 r. odmawiającej prawa do emerytury oraz treścią odwołania było prawo M. K. do nabycia świadczenia emerytalnego.

Sąd orzekający rozpoznając sprawę, uznał, iż skarżący spełnia przesłanki do nabycia prawa do emerytury, a tym samym decyzja organu rentowego w zakresie rozstrzygnięcia jest nieprawidłowa. Bez znaczenia dla niniejszej sprawy jest treść uzasadnienia decyzji, gdyż Sąd ustalając uprawnienia emerytalne winien mieć na uwadze istnienie wszystkich przesłanek, określonych w powołanej ustawie emerytalnej.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., r 153, poz. 1227 ze zm.), zwanej dalej ustawą FUS, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura, taka przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W myśl art. 32 ust. 2 cytowanej ustawy, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia, okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis § 1 ust. 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury M. K. musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;

2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;

3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:

a) co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze oraz

b) staż pracy w wymiarze, co najmniej 25lat.

Bezspornym jest, że skarżący nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, ukończył w dniu(...) r. obniżony do(...) lat wiek emerytalny i na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymował się, co najmniej 25-letnim stażem pracy. Do rozstrzygnięcia sprawy niezbędnym zatem było wyłącznie ustalenie, czy świadczył pracę w warunkach szczególnych w okresie co najmniej 15 lat.

Dokonując oceny, czy pracę wnioskodawcy można zakwalifikować jako pracę w szczególnych warunkach należy podkreślić, że skarżący występując do organu rentowego o przyznanie świadczenia, przedłożył świadectwo w których zostały wyszczególnione stanowiska, na którym wykonywał prace w takich warunkach. Organ rentowy nie uwzględnił skarżącemu w pełni dokumentowanego w nich okresów, stawiając pod adresem świadectwa ze Spółdzielni zarzut niezgodności charakteru wykonywanej przez wnioskodawcę pracy z przepisami cytowanego rozporządzenia RM z 1983 r.

Odnosząc się do zarzutów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych należy stwierdzić, iż uchybienia formalne w świadectwie pracy nie przesądzają o niemożności ustalenia wnioskodawcy prawa do emerytury. Ustalenie przez Sąd w toku postępowania odwoławczego, że dana praca była wykonywana w szczególnych warunkach jest bowiem wystarczającą podstawą do uznania jej za pracę tego rodzaju. Ponadto Sąd, w przeciwieństwie do organu rentowego, nie jest związany określonymi środkami dowodowymi. Zgodnie bowiem z treścią art. 473 kpc. w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Oznacza to, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Z kolei ustalenie przez Sąd w toku postępowania odwoławczego, że dana praca była wykonywana w szczególnych warunkach jest wystarczającą podstawą do uznania wykonywanej pracy za pracę tego rodzaju.

Sąd Okręgowy, jak zostało już wyżej wskazane ustalił, że M. K. jako pracownik Spółdzielni Pracy (...) w M. zatrudniony w tym zakładzie pracy i przez okres od 10.05.1971 r. do 27.07.1983 r. oraz od 27.03.1984 r. do 31.10.2007 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał obsługę urządzeń do prasowania, klejenia i wykrawania wyrobów w przemyśle odzieżowym, świadcząc pracę wymienioną w wykazie A, dział VII, poz. 8 - w przemyśle lekkim - stanowiącymi załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.).

Wskazując na powyższe przepisy i po dokonaniu ustaleń, że wnioskodawca pracował ponad 15 lat w warunkach szkodliwych Sąd ustalił jemu prawo do emerytury od dnia (...).r., a zatem od złożenia wniosku, zgodnie z treścią art.

129 ust. 1 powołanej ustawy, który stanowi, iż świadczenie wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy art. 47714 § 2 kpc orzekł jak w sentencji.